

ת"פ (נתניה) 10477-01-23 - מדינת ישראל נ' יהב יאנקו

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 10477-01-23 מדינת ישראל נ' יאנקו

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות משטרת ישראל

נגד

הנאשם: יהב יאנקו

בשם המאשימה: עו"ד מור מלכה ומר חיים גנון, מתמחה

בשם הנאשם: עו"ד אתי כרייף

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן, ללא הסכמות באשר לעונש. הנאשם והמתלונן, מר יוסף חסן, התגוררו בשכנות, וביניהם סכסוך מתמשך הנוגע לאופן גידול כלבתו של הנאשם. ביום 9.11.21 בשעת חצות לערך שב המתלונן לביתו במכוניתו, והבחין בנאשם ובחברתו ירדן אלימלך (להלן: ירדן), אשר שהו בצוותא עם כלבתו של הנאשם בחצר הכניסה לבניין. המתלונן ניגש לנאשם, ובין השניים התפתח דין ודברים קולני, בעוד ירדן חוצצת ביניהם ומונעת מהם להתקרב זה אל זה. אז השתחרר הנאשם מאחיזתה של ירדן, רץ לעברו של המתלונן, דחף אותו, וכתוצאה מכך נפל הלה על מכסה המנוע של מכוניתו. בשלב זה נתן הנאשם מכת אגרוף בפניו של המתלונן, והפילו ארצה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן המטומה סביב ארובת עין ימין, שברים בעצמות האף, תזוזה מינימלית ברצפת הארובה ולמינה לפריציה מימין. כן סבל מחבלה בצלע כתוצאה מנפילתו על הרכב. בגין מעשיו הורשע הנאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש ביקשה המאשימה להעיד את רעיתו של המתלונן, ולהגיש

באמצעותה הצהרת נפגע העבירה שתועדה בסרטון (להלן: סרטון הצהרת נפגע), זאת הואיל ומצבו הפיזי של המתלונן אינו מאפשר לו להתייצב בבית המשפט. כן ביקשה להגיש סרטון מצלמת אבטחה בו תועד האירוע מושא כתב האישום (להלן: סרטון האירוע), ותמונות החבלות שנגרמו למתלונן. ב"כ הנאשם התנגדה להגשת המוצגים כולם, אך לבסוף חזרה בה מהתנגדותה באשר לקבילותו של סרטון הצהרת נפגע, בכפוף לחקירתה של רעיית המתלונן, ולטענת ההגנה כי משקל הראיה אפסי, מסיבות עליהן אעמוד בהמשך. משכך הוגש המוצג. מנגד, נדחתה בקשתה של המאשימה להגיש את סרטון האירוע: "כתב האישום תוקן באופן משמעותי, לאחר שיג ושיח ממושך בין הצדדים. במסגרת הצגת ההסדר הובהר מפורשות אילו נתונים יוכל כל צד להגיש בשלב הטיעונים לעונש. סוגיית הסרטון לא הועלתה בשלב זה של ההליך, הגם שהמאשימה, ככל שסברה שהסוגיה מהותית, אמורה הייתה להעלותה באותו שלב". גם הבקשה להגיש תיעוד מצולם של החבלות שנגרמו למתלונן נדחתה: "עיון בכתב האישום המתוקן מגלה כי חלק מהותי מהתיקון נוגע לחבלות שנגרמו לנפגע (המתלונן - ג.א.). על רקע התיקונים המשמעותיים תוקנה הוראת החיקוק לקולה, מעבירה של חבלה חמורה (לפי סעיף 333 לחוק העונשין - ג.א.) לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. במובן זה, התיעוד שמבקשת המאשימה להציג, איננו שיקוף של האמור בכתב האישום המתוקן".

3. רעייתו של המתלונן, גב' ריקי רבקה חסן (להלן: גב' חסן) העידה בכאב אודות מצבו. היא סיפרה כי מאז שנפגע הוא מיעט לצאת את הבית בשל תחושות פחד, פגיעה והשפלה. מאדם נורמטיבי, חברותי, בעל חנות, הפך למסתגר בביתו, עד כי בנו הבכור נאלץ לקבל על עצמו את עול הפרנסה וניהול החנות. בחודש אפריל 2023 אובחן המתלונן כחולה בניוון שרירים, אלא שלטענת גב' חסן, סממני המחלה החלו בחודש אפריל 2022, כחמישה חודשים לאחר אירוע האלימות. היא השיבה בשלילה לשאלת ב"כ הנאשם, האם ברשותה חוות דעת הקושרת בין מעשה האלימות לבין מחלתו של המתלונן, בהוסיפה כי "גם לא שללו את זה".

כתוצאה ממחלתו, המתלונן איננו מסוגל לדבר או לנוע. "לשאלת בית המשפט כיצד ניתן לדעת מה אומר בעלי בסרטון (הצהרת נפגע - ג.א.), אני מסבירה שיש לוח. לצערי, בעלי גם לא כותב. הייתה תקופה שהיה כותב לנו, הידיים שלו מקופלות לגמרי, מצאנו דרך איכשהו לתקשר איתו שאני המתקשרת היחידה. עשיתי לוח עם אותיות ה-א"ב. רואים בסרטון. אני מצביעה, אומרת לו שורה ראשונה את האותיות, ועם העיניים, או ממצמץ, או מזיז את היד, או משמיע קול כמה שיכול. כשאני אומרת אות והוא ממצמץ עם העין, או מסמן עם היד, או משמיע קול, אני יודעת שהוא בחר את האות שאמרתי. אם לא בחר, או שלא עושה כלום, או שמסמן "לא" עם הראש. לצערי, זו הדרך שלנו לתקשר איתו". לשאלת ב"כ הנאשם האם מדובר בשיטה מוכרת אותה למדה, השיבה בשלילה, והכחישה את הטענה כי הכוונה את המתלונן למשפט "הוא הרס לי את החיים" (למען הדיוק אציין, כי בסרטון הצהרת נפגע כתבה גב' חסן על לוח, כביכול מפיו של המתלונן, את המשפט "נהרסו לי החיים").

4. ב"כ המאשימה עמדה על האינטרסים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ועל תפקידו

החברתי של בית המשפט בהוקעת תופעת האלימות, תוך השתתפות ענישה מוחשית. היא ביקשה לקבוע, כי מעשי הנאשם מלמדים על "אלימות שלוחת רסן", "פרץ אלימות אימפולסיבי ועוצמתי". הנאשם פעל על רקע של מה בכך, מבלי שהמתלונן נקט אלימות נגדו. מעשי האלימות הסלימו, כשתחילתם בהשתחררות הנאשם מאחזתה של בת זוגו, המשכם בדחיפת המתלונן שנפל על מכסה המנוע של מכוניתו, ולסיום מכת אגרוף בפניו שהביאה לנפילתו על הארץ. לטענתה, הגם שאין מדובר בעבירה מתוכננת, המעשה לא נעשה "בעידנא דריתחא", ואין לראות בו "אקט נקודתי" שנועד להרחיק את המתלונן או להרתיעו, כי אם "באלימות לשם האלימות". כן הדגישה כנסיבה לחומרה את פערי הכוחות בין הצדדים, הנאשם בן כ-27 במועד ביצוע העבירה, ואילו המתלונן בן כ-63. ב"כ המאשימה עמדה על החבלות שנגרמו למתלונן; על כך שפונה לבית החולים; על הנזק הנפשי שלבטח נגרם לו, תחושות בהלה וחוסר אונים, והפנתה לעדותה של גב' חסן. כן ביקשה להתחשב בפוטנציאל הנזק. היא הגישה פסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 11-22 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש הוגש גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ע/ת1), ממנו עולה כי נדון בשנת 2020 ל-9 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים בגין עבירות סחר/הספקת סמים. הנאשם הודה במיוחס לו וחסך את עדותו של המתלונן. מנגד, לא ביקש להפנותו לשירות המבחן ולא השתתף בהליך טיפולי או שיקומי כלשהו. ב"כ כוח המאשימה ביקשה מבית המשפט "להעביר מסר של אפס ס(ו)בלנות לעבירות אלימות", ולגזור על הנאשם מאסר בפועל בן 14 חודשים, מאסר על-תנאי, קנס, התחייבות ופיצוי בסך ₪ 15,000 למתלונן, כזה שיבטא הכרה בסבלו ובנזק הגופני והנפשי שנגרם לו.

5. בפתח טיעוניה ובהתאם להסדר הטיעון, הגישה ב"כ הנאשם הודעת ערר שהגישו ירדן והנאשם, על החלטת המדינה שלא להעמיד לדין את המתלונן בגין תלונותיהם נגדו בעבירות שייחסו לו: איומים ברצח ובאונס, סחיטה באיומים, תקיפה, ועוד. כן הוגשה החלטת מחלקת העררים בפרקליטות המדינה, אשר מצאה לדחות את הערר (ע/נ1, ע/נ2).

מטבע הדברים, ב"כ הנאשם ביקשה לראות באור שונה מב"כ המאשימה את נסיבות ביצוע העבירה. ראשית, הפנתה לתיקונים המשמעותיים שבוצעו בכתב האישום. שנית, הרקע לאירוע - סכסוך מתמשך בין הנאשם והמתלונן. שלישית, המתלונן הוא שניגש תחילה לנאשם. השיח ביניהם לא נשמע, אך לשיטתה מפורט בהודעת הערר ובהחלטה לדחותו. זה המקום לציין כי ב"כ המאשימה התנגדה למתן משקל לנסיבות שלא הובאו בכתב האישום. ב"כ הנאשם הכירה בחלקו המהותי של הנאשם בביצוע העבירה, אך לדעתה, איננו חמור כפי שסברה ב"כ המאשימה. המדובר באירוע ספונטני, ללא שימוש בכלי משחית, ללא מעורבות של גורמים נוספים, והנזק אינו ברף חומרה גבוה. היא ביקשה להבחין בין נסיבות האירוע לפסקי הדין שהגישה המאשימה, בהם דובר, בין השאר, על תקיפת זקן, תקיפת קטין, תקיפת הורה, בריונות בדרך ועוד. אף היא הגישה פסיקה באשר למדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין מאסר צופה פני עתיד לבין מאסר קצר.

לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם סקרה את נתוניו והגישה אסופת מסמכים (ענ/3-ענ/7). הנאשם בן כ-30, נשוי ואב לפעוט. הוא עובד בחברה המשווקת מכשור רפואי מתקדם לבתי חולים, וזוכה להערכה על עבודתו המאומצת מאז יום 7.10.23. לאחרונה נרשם ללימודי קורס בן ארבע שעות שבועיות בשיווק דיגיטלי, הצפוי להימשך כמחצית השנה. הנאשם כואב את הירצחו של חברו הטוב עמית מגנזי ז"ל במסיבה בנובה, והתגייס ללוות את בני משפחתו. כן טענה כי מצבו הכלכלי של הנאשם איננו שפיר (הוגשה אסמכתא בדבר הלוואה שנטל עם רעייתו). ב"כ הנאשם ביקשה לזקוף לזכותו את הודייתו במיוחס לו, תוך קבלת אחריות והבעת צער וחרטה. מאז המעשה הנאשם התבגר, התרחק מגורמים שליליים, נישא, הפך לאב, עובד בעבודה מסודרת ומתכנן את עתידו. מכאן ביקשה ללמוד שהנאשם השתקם, ללא צורך בקבלת תסקיר מבחן בעניינו. סופו של דיון ביקשה להסתפק במאסר על-תנאי, ולהתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם בקביעת גובה הפיצוי למתלונן, תוך מתן "אפס משקל" לסרטון הצהרת נפגע.

6. הנאשם, אשר התפרץ מספר פעמים במהלך הדיון, פתח את דבריו לעונש בהתנצלות שכוונה לרעייתו של המתלונן. דא עקא, באותה הנשימה ממש הטיח בה כי שיקרה בדבריה לבית המשפט. לטענתו, "מה שקרה באותו יום, זה קרה אחרי חצי שנה שאני ואשתי קיבלנו איומים ותקיפות מכל מיני גורמים שונים, בין אנשים ששלחו אלינו הביתה, שאחד מהם היה הבן שלה, ובין אם זה אנשים שהתקשרו אליי ואל אשתי ואני יכול לציין שמות". לטענתו, "נדחקתי לקצה ופעלתי מפחד ומרצון להגנה... אני מצטער על מה שעשיתי, ועל מה שקרה, וזה לא פייר ולא צודק כל הדרך שמרגע שפתיחת התיק הזה מתנהל. נולד לי ילד ולא פייר מה שקורה פה. אני מבקש שבית המשפט ישקול טוב טוב עונש של מאסר אם בכלל ישקול דבר כזה. אני לא עבריי. אין שום קשר בין המקרה לניווט שרירים, ובן אדם שדוחקים אותו לפינה חצי שנה, מקללים, מרביצים לו, יורקים עליו ומטרידים את אשתו ומאיים עליהם. אבקש לתת לי הזדמנות להוכיח שאני בן אדם שונה מהמתלונן. אני מבין שזה לא הדרך וכך לא הייתי צריך להתנהל וזה הכל".

7. לאחר שהסתיימה ישיבת הטיעונים לעונש, מצאתי להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות. בחוות דעת מיום 24.6.24 נמצא הנאשם מתאים לעבודות שירות.

דיון

8. מתוך ע"פ 4143/18 פרוק גית נ' מדינת ישראל (10.10.18) פסקה 8:

"עבירות האלימות הן מהחמורות שבעבירות, פגיעתן קשה, והן מערערות את בטחונם האישי של אזרחי המדינה ותושביה. עמד על כך בית משפט זה בקובעו: "יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי כי

ידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (ע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (18.7.2012)).

9. נסיבות ביצוע העבירה הוסכמו בין הצדדים ופורטו בכתב האישום המתוקן, ממנו עולה כי הרקע לוויכוח שקדם לאירוע בין הנאשם והמתלון, הוא סכסוך מתמשך בין השניים באשר לאופן בו מגדל הנאשם את כלבתו. הא ותו לא. בטיעוניו של הנאשם לעונש (מפיו ומפי באת כוחו) ביקש הלה להתחשב במסגרת הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, בטענותיו כלפי המתלון, כפי שקיבלו ביטוי בהודעת ערר שהגיש על החלטת המדינה לגנוז תלונות שלו ושל רעייתו. ברם, כעולה מהחלטת מחלקת העררים בפרקליטות המדינה, הערר נדחה, לאחר שנמצא כי סגירת התיק נגד המתלון הייתה מוצדקת. מכאן, בהיעדר הסכמה בין הצדדים באשר לקיומן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אשר לא קיבלו ביטוי בכתב האישום המתוקן, ובהתחשב בכך שבשלב זה של ההליך - לאחר הכרעת הדין - בית המשפט איננו עוסק בקביעת ממצאי עובדה, הרי שכתב האישום המתוקן הוא ממצא, ואין להרהר אחריו. ראו ע"פ 858/20 פארס ג'ארבאן נ' מדינת ישראל (2.7.20), פסקה 18).

10. לחומרה - מעשה האלימות שביצע הנאשם קשה ומכוער, ונעשה כל כולו ביוזמתו של הנאשם, מבלי שהותקף פיזית בידי המתלון, ומבלי שנשקפה סכנה של ממש לירדן, לו, או לכלבתו. איננו מתעלם מכך שהמתלון הוא שניגש בכיוונו של הנאשם, אך השיח ביניהם התמצה בשלב זה בדין ודברים קולני, בעוד ירדן חצצה בין השניים. הנאשם הוא שהשתחרר מאחיזתה של ירדן, ודחף את המתלון שנפל על מכסה המנוע של מכוניתו. אילו הסתפק בכך, האירוע היה מתמצה בנזק פיזי מתון מאוד למתלון, אם בכלל. ברם, נפילתו של המתלון לא הפיסה את דעתו של הנאשם, אשר הוסיף והלם באגרופו בפניו של המתלון בעודו שרוע חסר אונים, כך שהתמוטט לארץ. מכאן, לפנינו אירוע אלימות דו-שלבי, כל כולו ביוזמתו של הנאשם, מבלי שהמתלון נקף ולו אצבע בכיוונו. מידת חומרתה של העבירה, ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים (זכותו של המתלון לביטחון, לבריאות, לשלמות גופו, לכבוד ולשלווה), נלמדים, בין השאר, מעוצמתן של החבלות והיקפן, כמו גם מפוטנציאל הנזק - מכת אגרוף חזקה בפנים - איבר רגיש, ללא יכולת להתגונן מהפגיעה. לקולה - עסקינן באירוע אלימות אימפולסיבי ולא מתוכנן, ללא שותפים למעשה העבירה, ללא שימוש בחפצים. הנאשם דחף את המתלון פעם אחת, והלם בו באגרופו פעם אחת, מבלי שניסה להמשיך ולהכותו.

11. במחלוקת שנפלה בין הצדדים בכל הנוגע לסרטון הצהרת נפגע בו תועד המתלון בידי גב' חסן, ואשר הוגש חלף הצהרת נפגע העבירה, דעתי כדעת ההגנה. צפיתי בסרטון מספר פעמים, ולא שוכנעתי כי ניתן לקבוע שהמתלון ביקש לומר את שיוחס לו. גב' חסן הכחישה בתוקף שהכווינה את המתלון, ולבטח אינני קובע כי פעלה במטרה לייצר ראיה כוזבת. בצד זאת, בהיגיונה אישרה כי ה"שיטה" שפיתחה לצורך תקשורת עם המתלון, משמשת אותה בלבד, לא תוקפה מעולם כשיטה מדעית, והיא לא הוכשרה לכך. מכאן, אין בידי לתת לסרטון הצהרת נפגע משקל של ממש, מעבר לקביעה המובנת מאליה, כי נקל להניח שהמתלון סבל - פיזית ונפשית, כתוצאה מתקיפתו בידי הנאשם והחבלות שהלה הסב לו. קביעה זו נתמכת בעדותה של גב' חסן באשר למצבו המנטלי של המתלון כתוצאה מהאירוע. עוד יצוין, כי הגם שבין השיטין עלה כי גב' חסן סבורה שמחלתו של

המתלון נגרמה כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הרי שהדבר לא הוכח, וממילא המאשימה לא טענה זאת.

12. המאשימה הפנתה למספר פסקי דין. עיינתי בכולם, ואסתפק באזכור אלו שניתנו בידי ערכאת הערעור לאחר דיון מהותי (שניים מפסקי הדין פורמליים בלבד, לאחר שהמערערים חזרו בהם מערעוריהם ביוזמתם ללא דיון):

עפ"ג (מרכז-לוד) 53271-12-23 חמדוני נ' מדינת ישראל (4.3.24, לא פורסם). המערער הורשע לאחר הבאת ראיות בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש במזיד. המערער רכב על אופנוע, חסם את נתיב נסיעתו של אוטובוס בו נהג המתלון, ירד מהאופנוע, ניגש לחלון הנהג וריסס את פניו בגז פלפל. כשירד המתלון מהאוטובוס כדי לצלם את מספר הרישוי של האופנוע, תפס המערער את מכשיר הטלפון מידיו והשליכו לארץ כך שנשבר. אז היכה את המתלון במכות אגרופ בפניו, הפילו ארצה וחנק אותו. כהגנה עצמית נשך המתלון את המערער בידו. אזרח שנקלע למקום הפריד בין השניים, בעוד המערער איים על המתלון. למתלון נגרמו חבלות שונות, לרבות שטף דם, נפיחויות בפנים, דימום באף, חבלות במותן ובגב, שריטות בגב ומכאוב בכל חלקי גופו. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 9-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער שנת מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו נדחה.

עפ"ג (ב"ש) 10382-01-22 ברחיה נ' מדינת ישראל (18.5.22, לא פורסם). המערער הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. המתלוננת שבה לביתה בסמוך לחצות הליל. כשנכנסה ללובי הבניין, הבחינה כי המערער נכנס אחריה. לשאלתה השיב כי הוא מתגורר במקום. אז אחז בחולצתה והטיחה בקיר, כך שהמתלוננת נפלה ארצה. המערער רכן מעליה, הטיח את ראשה ברצפה, וחנק אותה כשאחז בחוזקה בצווארה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת חבלות ושפשופים בידים, בראש ובשפה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל, עליהם הפעיל במצטבר מאסר על-תנאי בן 6 חודשים, וכן עונשים נלווים לרבות פיצויים למתלוננת בסך 10,000 ₪. הערעור נדחה.

עיינתי בפסקי הדין שהגישה ההגנה, מתוכם אפנה לאלו של ערכאת הערעור:

רע"פ 6756/14 בן חמו נ' מדינת ישראל (15.1.15). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. על רקע ויכוח שנתגלע בינו לבין אחותו, הוא סטר בפניה, בעט ברגליה והיכה אותה במקל. כתוצאה מהמעשים נגרמו לאחותו המטומה בירך ונפיחות באצבע. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין שירות לתועלת הציבור לבין מספר חודשי מאסר. בקשתו של המבקש לבטל את ההרשעה נדחתה. הצדדים לא עתרו למאסר, ומשכך נגזרו על המבקש מאסר על-תנאי וקנס. ערעורו שנסב סביב שאלת ההרשעה נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20). המערער הורשע בהתאם להודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לאחר שבצוותא עם אחרים תקף את המתלונן. אחר דחף את המתלונן בשתי ידיו, המערער תפס את המתלונן בידו וחנק אותו, אז אותו האחר בעט במתלונן, ואדם שלישי היכה בגבו של המתלונן במכת אגרוף. כתוצאה ממעשיהם של המערער וחבריו נגרמו למתלונן המטומה בקרקפת, פצעים שטחיים, נפיחות בלסת ורגישות מעל הכתף. הצדדים טענו במשותף למתחם עונש בין מאסר על-תנאי לבין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית משפט השלום דחה את בקשת ההגנה לביטול ההרשעה, וגזר על המערער מאסר על-תנאי, התחייבות ופיצויים. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בדעת רוב, וביטל את ההרשעה.

13. כן ראו פסקי הדין שלהלן, בכפוף להבדלים בנסיבות לעומת ענייננו אנו:

רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20). המבקש הורשע על פי הודאתו בתקיפה גורמת חבלה של ממש ואיומים. במהלך נסיעה באוטובוס, תקף את המתלונן שביקש ממנו להנמיך את קולו, בכך שבעט בו, דחף אותו, חנק אותו והיכה בפניו, וכן איים עליו כי "יאנוס" אותו. המתלונן סבל מדימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בחלקה הפנימי של השפה. בית משפט השלום קבע מתחם בין עונש מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר. לאור עברו הפלילי המכביד של המבקש, ומנגד תהליך שיקומי שעבר בבית הסוהר, גזר את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל ויום אחד, הפעיל מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שנדון לשנת מאסר בפועל ויום אחד. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את העונש על 15 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסרים מותנים במצטבר, כך שסך הכל נדון ל-27 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 8388/19 עומר שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019): סכסוך בין משתמשים בדרך, אשר במסגרתו תקף המבקש את המתלונן, שעה שאשתו וילדיו מצויים גם הם ברכב. המבקש הכה את הקורבן במכות אגרוף, דחף אותו, הפילו ארצה ובעט בו. הוא הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, נהיגה בזמן פסילה ועבירות תעבורה נלוות. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש בין 6-12 חודשי מאסר בפועל, והמבקש נדון למאסר בפועל למשך 8 חודשים בפועל עליו הצטבר עונש מאסר מותנה שהופעל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שנמצא כי העונש "מקל מאד", ובקשת הרשות לערער נדחתה, כשאף בית המשפט העליון מצא לקבוע כי בית משפט השלום הקל עד מאוד עם המבקש.

רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.18): המבקש הורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, איומים ונהיגה בזמן פסילה, לאחר שתקף את המתלונן (עובר בדרך) בשלושה אגרופים בפניו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, ובגין הנהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר, וגזר את עונשו של המבקש לשמונה חודשי מאסר בפועל בגין עבירות האלימות וארבעה חודשים נוספים במצטבר בגין הנהיגה בזמן פסילה. ערעור לבית המשפט המחוזי

נדחה, וכך גם הבקשה לרשות ערעור, ובמילותיו של בית המשפט העליון: "אדרבה - חסד עשה עימו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

עפ"ג (חיפה) 69615-07-17 גיא נוסקוב נ' מדינת ישראל (19.10.2017): על רקע פיטוריו, תקף המערער את המתלון אשר עבד עמו באותו מקום עבודה, בכך שהיכה בפניו בידיו ובמכות אגרוף וגרם לו לחבלות מסוג שבר וחתכים בשפתיים. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 6-18 חודשי מאסר, וגזר על המערער 10 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בערעור הופחת העונש ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, בעיקר על רקע שיהיו משמעותי בהגשת כתב האישום (בזמן הדיון בערעור חלפו שש שנים ממועד ביצוע העבירה) ולנוכח שיקולי שיקום. בצד זאת, בית המשפט המחוזי הבהיר כי מדובר בעבירה חמורה המצדיקה ברגיל השתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

14. בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי ובמדיניות הענישה (בשינויים המתאימים לנסיבות מעשיו של הנאשם), אני קובע את מתחם העונש בין 6-16 חודשי מאסר בפועל.

15. בקביעת העונש המתאים לנאשם זקפתי לזכותו את הודייתו, אשר חסכה את הצורך בהבאת העדים, וכפועל יוצא מכך, גם מזמנו של בית המשפט. לחובת הנאשם הרשעה יחידה בעבירת סמים, בגינה ריצה מאסר בפועל בן 9 חודשים בדרך של עבודות שירות. אמנם, אין המדובר בעבירת אלימות, אך מובן שלא ניתן להתייחס לנאשם כאל מי שזו מעידתו הראשונה. מאז ביצוע העבירה חלפו כשנתיים ומחצה, והנאשם, לדבריו, שינה לטובה את אורחות חייו. הוא נישא, הפך לאב, עובד בעבודה מסודרת, ואף החל בימים אלה בלימודי קורס בשיווק, במטרה להתפתח בתחום עיסוקו. ב"כ הנאשם ביקשה ללמוד מכך על שיקומו של הנאשם, שאיננו זקוק למעורבותו של שירות המבחן. להוותה, דבריו האחרונים של הנאשם לעונש, מלמדים אחרת. הנאשם הביע מילולית צער על מעשיו, אך בחר בעיקר להשתלח במתלון, ומצא לבוא בטענות על עצם פתיחת ההליך הפלילי נגדו. לא התרשמתי מחרטה של ממש, הכאה על חטא, הפנמה של חומרת העבירה בה הורשע הנאשם ואמפתיה למתלון. אם כבר, הנאשם הותיר רושם של מי שסבור כי הוא עצמו הקורבן.

במצב דברים זה, ברי כי אין מקום לחרוג לקולה ממתחם הענישה, ואין הצדקה להעמיד את עונשו של הנאשם בקצהו התחתון של המתחם. באיזון השיקולים החלטתי לקבוע את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם, באופן שניתן לרצותו בעבודות שירות. הנאשם לא הוכיח בראיות את מצבו הכלכלי, אך ממילא אינני סבור כי העבירה בה הורשע מחייבת השתת עיצום כספי לטובת המדינה. מנגד, מובן כי יש לפצות את המתלון בגין הנזק שהסב לו הנאשם, פיצוי בפלילים שאיננו מתיימר לשקף את מלוא הנזק, אלא מהווה מעין "עזרה ראשונה". ראו ע"פ 764/21 מדינת ישראל נ' אבו לבן (21.4.21, פס' 21-23).

16. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל.

המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בעמותת "נפש חיים" בנתניה, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 24.6.24. הנאשם יתייצב ביום 25.8.24 בשעה 8:00 במשרדי הממונה במפקדת מחוז מרכז של שב"ס.

הנאשם מוזהר כי עליו לעמוד בתנאי ההעסקה ובדרישות הממונה, לרבות בדבר איסור צריכת אלכוהול, וכי כל חריגה מהכללים עלולה להביא להפסקת עבודות השירות וריצוי יתרת עונש המאסר מאחורי סורג ובריח.

ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירה בעלת יסוד של אלימות פיזית או מילולית, למעט מעורבות בתגרה.

ג. פיצויים בסך ₪ 10,000 אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 1). הפיצויים ישולמו ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.8.24 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מיידי.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים והקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז סיוון תשפ"ד, 03 יולי 2024, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות. לתשומת לב שירות המבחן: משך עבודות השירות עולה על שישה חודשים (סעיף 51ג(ג) לחוק העונשין).